

[Niels Westerby.]

dette spørgsmål. Jeg giver dette kommissionsarbejde mine varme ønsker med på vejen. Vi skulle jo gerne have dette arbejde gjort hurtigt — det tror jeg alle er enige om — og ministeren bør måske overveje, om man ikke ligefrem skulle sætte en tidsfrist for arbejdets afslutning. Jeg vil nødigt have, det skal gå på den måde, at vi skal vente i 5 år på at få en kommissionsbetænkning — sligt er jo set før. Kunne man ikke overveje at sætte en tidsfrist, således at vi kan være sikre på en hurtig afslutning, så vi kan nå til en afklaring?

Nu vel, det er svært at definere disse ting og gøre det helt klart, men jeg tror dog, at den principielle indstilling, jeg personlig har til problemet, er kommet klart til udtryk, og så må vi håbe, at det lykkes at nå til en tilstrækkelig klar og skarp formulering, således at der bliver større overensstemmelse mellem indstillingen i befolkningen og lovgivningen.

Hanne Budtz: De fleste af partiernes ordførere har jo givet udtryk for, at der var forskellige opfattelser i deres gruppe, og fru Lis Møller gav også udtryk for, at der i det konservative folkepartis gruppe er forskellige opfattelser.

Jeg hører til dem, der ønsker, at vi skulle komme noget videre med en liberalisering af den gældende lovgivning; jeg synes nemlig ikke, det er tilfredsstillende at have en lovgivning, der skal fortolkes — og det er jo tilfældet i dag. Det er heller ikke tilfredsstillende at have en lov, som man — det er også fremhævet af de fleste ordførere — simpelt hen regner med ikke skal overholdes. Det, der for mig er afgørende, er det kolossale antal illegale aborter. Der er formentlig ikke nogen, der blot tilnærmelsesvis kan opgive, hvilket antal det drejer sig om, men uanset om det er det dobbelte eller det halve af, hvad der er angivet af forslagsstillerne, er det under alle omstændigheder for mange.

Det er efter min opfattelse urimeligt, at det skal gå til på den måde. Det er uværdigt, synes jeg, at en kvinde kan straffes for, at hun lader foretage en illegal abort, og det er i virkeligheden også uværdigt, at hun ikke selv — hvis man vil gå så langt — kan tage stilling til dette spørgsmål; at der så på den

anden side kommer modhensyn, må jeg erkende.

For mig er der ingen tvivl om, at målet med en lovgivning må være at give kvinderne mulighed for virkelig at ønske svangerskabet gennemført. Det er jo også det, der er gået som en rød tråd gennem alle ordførernes taler: det skal være muligt for hende, og det skal være ønskeligt. Vi lever i et kompliceret samfund, og det er betydelig mere kompliceret at gennemføre børnenes opdragelse, oplæring i det hele taget, end det har været tidligere. Jeg vil også pege på, som allerede flere ordførere har gjort det, at var det sådan, at kommunerne i højere grad sørgede for det tilstrækkelige antal vuggestuer, børnehaver og fritidshjem, ville der sikkert også være mange af de kvinder, der nu ønsker abort, som ville opgive denne tanke. Det er klart, at jo bedre de ydre forhold er, jo større chance er der for, at kvinden har mulighed for at gennemføre svangerskabet og tage sig af børnene.

Netop på baggrund af det store antal illegale aborter og den betydelige risiko, der er for kvinden derved, mener jeg, det er nødvendigt at få en videre adgang til afbrydelse af svangerskabet, og hvis samfundet virkelig yder sin indsats gennem en større økonomisk hjælp, gennem hjælp til pasning af børnene og meget andet, er det efter min mening også ubetænkeligt.

Jeg er imod den tanke at fastsætte en særlig aldersgrænse. Jeg kan ikke se, hvorfor vi skal have én lov for de yngre og én for de ældre. Jeg er tilhænger af, at der i videre omfang end i dag bliver mulighed både for de yngre og for de ældre kvinder for at få svangerskabsafbrydelse; men jeg kan ikke se, at behovet ikke kan være lige så stort hos den mellemliggende aldersklasse. Her drejer det sig jo netop i høj grad ofte om den gifte kvinde, enten i den gammeldags slum eller i den moderne boligslum, de alt for små lejligheder til de mange børn. Grunden kan bl. a. være den, at kvinden er ude for den vanskelighed, at hun ikke kan tage sig af de mange børn. Forleden dag hørte jeg om en familie, der virkelig havde god plads; den boede på landet, der var nogle børn i forvejen, og der var ældre mennesker at tage sig af, men der var simpelt hen ikke mulighed for at få nogen som helst hjælp